In România - paradisul footballului profesional!...

Reflecţii pesimiste asupra situaţiei unui sport care se bucură de cea mai mare popularitate, dar al cărui progres este întunecat de o mentalitate ce este alături de adevăratul spirit al camaraderiei sportive

Un amănunt important în legătură cu proectul de modificare a formulei campionatului naţional

La sfârşit de an, înainte de a trasa tradiţionalul bilanţ şi de lăsa cifrelor misiunea de a sublinia caracteristicile unei activităţi aparţinând unui trecut apropiat, avem de consemnat alte observaţii, de o actualitate mai strictă şi mai corespunzătoare subiectului ocazional.

Inainte de toate să subliniem din nou domnia footballului, «Sportul rege» — cum îi zice Langenus — continuă să fie, în fapte şi cifre, în proporţii şi dinamism, de departe cea mai vastă acţiune de ansamblu a tineretului modern.

In momentul de faţă, ca şi acum trei, şase sau zece luni, raporturile dintre unele state deveniau din ce în ce mai dificile, antagonismele s'au desvoltat în măsura în care au apărut probleme noui şi dificile. Intre unele ţări, atmosfera este chiar apăsătoare, în domeniile situate în afara unor înţelegeri concrete.

Deasupra acestor neînţelegeri, peste toate antagonismele, independent de atmosfera la care s'a ajuns, footballul continuă să menţină un anumit climat favorabil în lumea internaţională. Toate adversităţile se uită, bunele relaţii sunt din nou propăvăduite, ziua footballului fiind un fel de zi a armistiţiului care impune tuturor.

Matchurile Germania — Franţa se dispută la datele fixate şi, fie la Berlin, fie la Paris, se bucură de acelaş cadru de solemnitate. Şi câte alte întâlniri cam de acelaş caracter, n'am putea înşira spre a arăta universalitatea footballului şi, mai ales, spre a sublinia modul cum corespunde gândului de înţelegere a tuturor.

Federaţia internaţională de football câştigă în fiecare zi în prestigiu, tot din această universalitate a footballului şi din convingerea tuturor celor cari îl conduc în fiecare ţară în parte, că sportul acesta are o misiune înaltă, înainte de a fi o recreatie şi distracţie plăcută.

...mai pentrucă federaţia internaţională a ştiut să ferească footballul de orice alt plan decât acel indicat mai sus, tocmai pentrucă a existat ani de zile o lege comună tuturor, un simplu sport în care iniţiativa particulară înseamnă totul, a ajuns domeniul aproape singular în care nu se pot întâlni reflexele problemelor grave, sau agravate de anumite stări sentimentale.

Şi atunci când clipele mai grele de adversitate vor deveni inevitabile, când orizonturile se vor întuneca şi mai mult, va exista pentru toată lumea un singur plan de înţelegere: Footballul..

Clubul în concepţia lui adevărată

Crăciunul footballiştilor la noi şi în alte ţări... Subiectul acesta există de multă vreme şi e oricând actual, pentrucă sensul propriu al acestei discuţiuni este o paralelă între viaţa de club dela noi şi din alte ţări...

Există la noi o viaţă de club? Ştiu conducătorii ce înseamnă a stimula o viaţă de club şi, mai ales, jucătorii ştiu ce să aştepte dela o astfel de viaţă? Ne îndoim mult, mult de tot. La noi clubul corespunde unei noţiuni foarte vagi şi nimeni nu ştie cam ce trebue să fie.

In sezon, pentru jucător reprezintă două zile de antrenament şi una de match, plus o zi — de cea mai mare însemnătate — pentru regularea conturilor. Pentru conducător înseamnă câteodată calitatea de spectator la antrenament şi de abonat la match, cu posibilitatea de a înjura jucătorii sau arbitrul, dacă se pierde matchul sau de a face declaraţii lipsite de modestie presei, dacă partida se termină cu un succes. Pentru ceeace se numeşte suporter, clubul înseamnă posibilitatea ca fără nici un sacrificiu propriu zis să te improvizezi martir în toate cauzele clubului şi mai ales, dreptul de cenzură publică, orală sau nu, a actelor conducătorilor sau jucătorilor.

Toate acestea într'un interval limitat cât durează campionatul. In ziua când se termină campionatul, efectiv clubul dispare şi nu-şi regăseşte viaţa decât după ce se reia bătălia campionatului..

Aceasta este situaţia dela noi, chiar dacă cineva ne-ar cita două sau trei excepţii.

In alte ţări şi să luăm exemplul patriei footballului există o ideie de club pe care n'am putut să o copiem până acum, n'am reuşit să imităm nici cele mai vagi elemente ale vieţii de club de acolo.

Clubul există, neîntrerupt de nici un eveniment şi de nici un fapt. In timpul campionatului clubul este casa unde se făuresc toate planurile cari privesc viaţa echipei. Jucătorii şi tot ce aparţine clubului îşi petrec timpul liber în club, găsesc acolo toate posibilităţile de distracţie, tot ce-i poate instrui în domeniul sportului. Clubul este al doilea cămin pentru sportivul englez. Format la această şcoală nu e de mirare că în footballistul britanic în ciuda profesionalismului s'au desvoltat cele mai mari însuşiri de sportiv şi cel mai perfect cavalerism.

In Anglia există profesionalismul de 30 de ani, sunt jucători şi chiar foarte mulţi, a căror profesiune esclusivă este footballul, totuşi multe grupări din Anglia au trecut cu mai mare uşurinţă crize financiare grele, decât la noi simple dificultăţi de trezorerie.

La noi, când mijlocul sau sfârşitul lunei surprinde clubul fără bani în casă, problema nu este esclusă de ordin financiar. Ea pune în joc existenţa clubului pentrucă jucătorii noştri, formaţi la şcoala unui profesionalism prost înţeles, nu sunt dispuşi să facă sacrificiul unei întârzieri în primirea drepturilor. De câteori n'am auzit vorbele de grevă, refuz de joc, probabilitate de desfiinţare sau nevoie de fuziune, în momentul în care clubul se găsia doar în simplă şi trecătoare jenă financiară.

In Anglia nu se poate întâmpla aşa ceva pentrucă avem de a face cu altă mentalitate. E drept, dar această mentalitate a fost creată, stimulată, întreţinută şi consolidaătă printr'o intensivă viaţă de club, la noi inexistentă în ciuda celor două odăi cari constitue sediul cluburilor...

Raporturile dintre grupări

Fiind vorba de cluburi, în acesie momente când toată lumea poate reflecta liniştită la problemele cari se pun, vom reaminti că nu numai în interiorul grupărilor e nevoie de principiile adevărate şi de călăuză firească, dar şi raporturile inter grupări lasă enorm de dorit în România. Insemnătatea conlucrării grupărilor n'o vom pleda acum şi nu reprezintă ceva nou pentru scrisul nostru.

Orice tendinţă de progres este paralizată de faptul că grupările noastre, nu numai că nu sunt unite în chestiunile de interes comun, dar sunt pur şi simplu învrăjbite. Cea mai mare duşmănie domneşte între grupările noastre, duşmănia aceasta fiind etichetată în mod ruşinos adversitate sportivă.

In loc să conlucreze, grupările îşi sapă groapa una alteia. Nu avem două cluburi cari să trăiască în armonie şi chiar atunci când aceasta armonie este limitată la o înţelegere restrânsă pe un plan limitat într'un anumit scop, odată realizat scopul, «adversitatea» este reluată cu mai multă înverşunare...

Suntem o ţară unică în această privinţă... In locul unei colaborări, în locul unei înţelegeri pe toate planurile, lipsa de armonie profită numai terţilor şi conducătorii se miră că o federaţie poate face şi desface formule de campionat, că un Perceptor oarecare — cu dela sine putere — poate menţine impozite desfiinţate şi, mai ales, că cluburiie, toate la un loc, suportă cea mai teribilă şi costisitoare teroare — aceia a jucătorilor. Dacă ar exista un cartel prin care cluburile se obligă să nu-şi ia unul altuia jucătorii, ar mai circula sutele de mii de lei pentru x sau y dintre footballiştii din România, ar mai putea fi vorba de salarii pe lângă cari stipendiile unui Smistick sau Bican să fie simple bagadele?... Nu riscam nici o desminţire afirmând că, dacă păstram toate proporţiile determinate de reţete, costul vieţii şi celelalte avantagii ale footballistului dela noi, CA ROMÂNIA ESTE UN PARADIS AL PROFESIONIŞTILOR.

In schimb, jucătorii au o purtare cari nu corespunde nici de departe obligaţiilor. Nu este de vină pentru toate acestea nici profesionalismul, nici mentalitatea oamenilor, cum s'au obicinuit să spună foarte mulţi. Vina o au cluburile exploatate de jucători cari ştiu să folosească faptul că între grupări există «o câinie» fără echivalent şi se concurează pentru jucători fără să ţină seamă de posibilităţi şi merite. Cunoaştem jucători de cari unele grupări nici nu au avut nevoie. N'au ezitat însă un singur scop: nu cumva jucătorul cu pricina să fie angajat de alt club..

Nu avem dreptul să ne mirăm că nu progresăm ca în alte ţări, nu avem dreptul să fim surprinşi de faptul că football nu corespunde la noi funcţiei sociale din alte colţuri ale lumei... In loc de unitate între grupări, România oferă spectacolul intristător al unei concurenţe care nu are nici o legătură cu sportul şi paralizează orice tendinţă de mai bine.

12 sau 14 echipe?

O reflecţie de Crăciun, care priveşte într'o măsură oarecare oficialitatea: Acum câteva zile mai mulţi sportivă între cari unii cu roluri oficiale în federaţia de football au discutat problema devenită leit motiv a tuturor discuţiilor: 12 sau 14 echipe?...

Nu ştim ce rost altul decât unul academic poate avea această discuţie? Se gândeşte cineva că trebue reformaţi depe acum campionatul anului 1938-1939? Atunci discuţiile sunt justificate. Altfel, nu ne explicam graba. Pentrucă, e bine să se ştie, pentru anul viitor nu se mai poate schimba nimic. Există o încheiere a Consiliului Federal care corespunde următoarei idei: în materia formulei campionatului orice hotărâre de reformă va trebui să fie luată cu doi ani înainte... Cu alte cuvinte, acum se poate vorbi de o modificare a formulei pentru 1938-1939... Cine nu cunoaşte acest text al procesului verbal îl ţinem la dispoziţie.

Credem că noua latură prezentată de noi va face pe mulţi să reflecteze la eventualitatea abandonării oricărui plan de reformă. Acei cari au lansat ideia sunt interesaţi de un singur element şi anume: timpul. Dacă nu este vorba de realizarea unei reforme referitoare la campionatul 1937-1938 le este perfect egal dacă vor rămâne 12 echipe sau se va scade chiar numărul echipelor divizionare..

Iar dacă se menţine discuţia pentru o reformă care să intre în vigoare peste doi ani, vom repeta ce susţinem de mult: nu e bine ca formula unui campionat să fie modificată din an în an chiar dacă nu este vorba decât de o schimbare a numărului echipelor..

Campionatul mondial

In sfârşit o ultimă problemă, care ne interesează pe plan internaţional. Franţa a primit misiunea să organizeze campionatul mondial de football. Potrivit numărului echipelor cari se vor înscrie şi poate în funcţie de elemente privind stările de acolo, comitetul de organizare urmează să fixeze formula acestei competiţii. Aceasta este situaţia dar nu credem că ea corespunde adevăratei meniri a unui campionat mondial...

După noi, participarea la un astfel de campionat trebue să fie liberă. Trebue să se poată înscrie orice ţară şi să poată participa oricare din ţările înscrise.

La Montevideo a fost singurul campionat mondial asupra căruia nu poate plana nici o suspiciune, pentrucă într'adevăr acolo s'au făcut calificări strict obiective, în baza unui program tras la sorţi.

Franţa va repeta formula italiană care a însemnat calificarea pe zone geografice. Ori nu e greu de reamintit ce au însemnat aceste zone. România s'a trezit alături de Elveţia în baza criteriilor geografice...

In realitate totul a fost un simplu aranjament ca să se ajungă la clarificarea certă a anumitor ţări, interesante din punct de vedere turistic şi comercial...

Dacă Franţa ţine la o organizare model, a poate face numai copiind sistemul uruguayan, ca toate matchurile, dela primele tururi până la finală, să se joace în condiţiuni egale. Aceasta este şi caracteristica esenţială a unui campionat...

LIS.

RECORDUL!...

(Continuare din pagina 5-a)

Nu era pentru prima oară când Mircea se simţea chemat spre efortul victoriei, de figura aceea de legendă a învingătorului dela Marathon. Cu un an înainte, când nu-l mai despărţeau decât câteva clipe şi sute de metri de victoria care avea să însemne apogeul carierei sale de atlet, mirajul victoriei îi descătuşase paşii din lanţurile grele ale oboselii şi îl purtase impetuos spre ţinta finală...

De data aceasta însă, Mircea înţelegea că aleargă însăşi cursa vieţii sale. Poate deaceea, trăia cu intensitate fiecare clipă. Fiecare mişcare. Se înfiora la gândul unui început de oboseală... Se temea să nu se prăbuşească. Să nu-l părăsească puterile...

Mioara... Mioara...

Dacă ar reuşi să ajungă la timp. Dacă ar reuşi s'o salveze... Cât de dulce avea să fie apoi revederea depe peronul gării... Mircea închise ochii şi sorbi cu nesaţ din cupa închipuirii... Se văzu sdrobit de oboseală, plin de praf, cu obrazul sgâriat, întorcându-se încet spre peronul gării. Mioara îi va eşi înainte. Il va acoperi de sărutări. Mircea, mi-eşti tare drag, Mircea... Iartă-mă Mircea... Te iubesc, Duduş... Te iubesc...

Mircea scrâşni din dinţi şi continuă să alerge cu o voinţă de fier. Işi dădea seama că trebuia să bată acuma toate recordurile... Trebuia să fie atletul câştigător de Olympiadă... Soldatul dela Marathon.. Calul de Derby... Automobilul de curse...

Personalul apăru după o cotitură de deal, pufăind din pipa imensă a locomotivei. Monstrul se apropia vertiginos. Nu mai era decât la o sută de metri de întretăerea de linii, vegheată de acul spre care alerga nebuneşte Mircea Deleanu...

Mioara... Mioara...

Nu mai putea... Se sufoca... Simţea că i se fărâmă picioarele.

Câţiva paşi doar... Câţiva paşi...

Mircea se împletici... Căzu... Sângele îi ţâşni cu violenţă pe nas şi pe gură... Se ridică năuc... Incă un pas... Acul era acolo. Mircea întinse mâna... Trenul trecu năprasnic pe lângă el...

Drum spre moarte? Drum spre soare?...

Câteva clipe, Mircea nu reuşi să găsească licărirea de lumină. O noapte întunecoasă i se aşternuse în priviri şi în caierul agitat al gândurilor... Se şterse de sânge şi se uită departe, în zare...

Personalul intra tacticos în gară, pe linia I-a, cu liniştea şi seninătatea omului bătrân care cunoaşte toate drumurile vieţii şi zâmbeşte filozofic în faţa aşezărilor omeneşti...

Mircea răsuflă uşurat... O bucurie caldă, ameţitoare, îi inundă sufletul... Sfârşitul unei cariere?... Prăbuşirea unui idol? Ce ştiu ziariştii? Ce se pricep oficialii? Dece nu fuseseră acum zece cronometre să înregistreze vijelia paşilor, încordarea urlaşă a voinţei şi freamătul irezistibil al ambiţiei?...

Zece cronometre? Mai mult decât ele, mai precis şi mai sincer, personalul îndrumat în ultima clipă pe linia I-a, omologa cel mai fascinant record al atletului Mircea Deleanu...

*

Când se înapoie în gară, personalul plecase, lăsând în urma lui, pe o linie de manevră, vagoanele de turneu...

Unul câte unul, artiştii începuseră să coboare din vagoane şi să se îndrepte spre restaurantul gării... Mircea identifică în forfoteala depe peron pe Lisette Verea, sgomotoasă ca întotdeauna, pe Didona Rădulescu, mereu neastâmpărată, pe Marga Rădulescu, pe Florica Demion, pe Groner, pe Nicolaide...

Mioara nu era însă acolo... Privirile lui Mircea o căutară multă vreme fără s'o găsească...

— Ce faci Mircea?

O clipă, lui Mircea i se păru că e vocea Mioarei. Se întoarse brusc. Era Virginica Popescu. Il privea cu ochi plini de bunătate şi cu obrajii îmbujoraţi de o bucurie sinceră.

— Bravo, Mircea, ai făcut o faptă sublimă...

— N'am făcut nimic, duduie Virginica... O cursă în plus... Atât...

— O cursă, fireşte, dar ştie eu pentru cine ai făcut-o... Pentru...

Virginica întoarse capul. Tresări şi se uită apoi repede, undeva, în zare... Fineţe inutilă. Mircea o văzuse pe Mioara... Şi surprinsese şi sărutul...

— La revedere, duduie Virginica... Imi soseşte acceleratul...

Glasul îi era stins... Tremura...

— La revedere, Mircea...

Până să plece trenul, Mircea a crezut că va înebuni în compartiment. Ii venea să se lovească cu pumnii în cap, să strige şi să plângă...

Depe banca de vis-à-vis, porni un svon de muzică. O placă de patefon...

Vreau să uit...
De dragoste aşi vrea să uit...
In vis, refugiul să-mi găsesc...
Vreau să uit...
De tot ce mi-a fost drag să uit...
Şi amintirile în drum,
Aşi vrea să le sugrum...

Mircea ridică privirile. Pe banca din faţă, o fetişcană scotocea de zor într'o mapă de plăci... Glasul lui Leny Caler, melodios şi clar, umplu compartimentul:

Nu mai plânge, Baby,
Plânsul n'are rost...
Nu mai plânge, Baby.
Uită tot ce-a fost.
Tu nu ştii că'n viaţă,
Totu-i trecător.
La ce bun atunci,
Să rămâi cu'n dor...
Nu mai plânge, Baby,
Nu te'ntuneca,
Cerul din privire,
E comoara ta...
Ori şi ce durere,
Intr'o lacrimă tăcută,
Să o simţi că piere,
Chiar de nu-i aşa...

Mircea îşi examină tovarăşa de drum... O găsi dulce.... Ochi albaştri... Nas cârn... Simone Simon...

— Mergeţi spre Bucureşti, duduie?

— Da, domnule...

— Mircea Deleanu...

— Elvira Nicolau...

...Departe se zărea tunelul de la Barboşi...

JACK BERARIU

O epocă unică în boxul românesc

Doui boxeuri-Toma Aurel şi Gh. Popescu. în goană după titluri mondiale

Şansele ploeşteanului sunt mai însemnate

Boxul românesc traversează o epocă ule cărei caracteristici vor forma, fără îndoială, o pagină importantă în analele sportului românesc în general.

In România, pugilismul cunoaşte situaţii dintre cele mai puţin roze, pe când în străinătate, plenipotenţiarii noştri fac furori, acoperindu-se de glorie şi asigurând o excelentă propagandă numelui de român.

Deci, două situaţii cu totul diferite cari ne obligă să ne îndreptăm ochii, mai cu deosebire, asupra activităţii celor nouă boxeuri, cari dincolo de graniţele ţărei fac cinste culorilor ce poartă.

Dintre aceşti nouă soli ai pugilismului românesc, doi se detaşează cu o sdrobitoare superioritate, îndreptăţindu-ne la cele mai mari speranţe.

INTRE AUREL TOMA ŞI GHEORGHE POPESCU

Credem că cetitorii noştri au înţeles că aluzia se referă la Aurel Toma şi Gheorghe Popescu, cari actualmente calcă în candidaţi la titlurile supreme ale categoriilor respective.

Aurel Toma fost campion naţional la trei categorii şi fost deţinător al titlului continental la categoria cocoş, ţinteşte să ajungă în situaţia de a trece în palmaresul său, victorii asupra celor mai de vază campioni ai Americii, pe când Gheorghe Popescu vizează — nici mai mult nici mai puţin — campionatul mondial la pană.

Şi unul şi celălalt au tot dreptul să aspire la cinstea de a primi consacrarea de cel mai bun din lume, la categoria respectivă.

Interesant de ştiut este, care din doi îşi va ajunge, mai repede, ţinta.

GHEORGHE POPESCU FAVORIT

Campionul României la categoria pană are cu el toate avantajele. Plecat abia aseară spre Franţa, Gheorghe Popescu are în favoarea sa, împrejurările.

Titlul fost în posesia americanului Freddie Miller este vacant de câteva luni. Forurile de dincolo de ocean nu s'au gândit la punerea în picioare a unui campionat, dar I. B. U. conformându-se hotărârilor luate acum câţiva ani, a deschis cuvenita competiţiune.

Maurice Holtzer, campionul Franţei şi al Europei, este singurul om care şi-a prezentat adeziunea. Se pare că, pe americani nu-i interesează, deocamdată acest titlu, iar englezii, conform obiceiului lor, stau în expectativă şi aşteaptă să provoace pe noul campion.

Astfel stând lucrurile, considerăm că situaţia este limpede. Gheorghe Popescu îşi va prezenta adeziunea şi, în scurt timp, înscrierile se vor închide. Competitori? Foarte simplu: Maurice Holtzer şi Gheorghe Popescu.

Este aproape cert că aşa se vor petrece lucrurile. Şi sorţii de isbândă sunt de partea lui Gheorghe Popescu, întrucât celălalt candidat este handicapat de vârstă şi de faptul că face, cu dificultate greutatea.

Deci, campionul României are toate şansele ca, în cel mai scurt timp să cucerească încă două titluri: pe acela al Europei, deţinut de Maurice Holtzer şi pe cel mondial, pus în competiţiune de I. B. U.

Cu Aurel Toma, lucrurile stau mai puţin clar. Fostul campion al Europei traversând Atlanticul va fi supus unor severe examene. Matchul său cu Sixto Escobar, match care îi va servi de debut la New York, este destul de greu. Americano-spaniolul este socotit drept al doilea „cocoş" din lume şi, nu încape îndoială că el va face tot posibilul spre a nu pierde nici o palmă de teren, în clasament. Vizează, ca şi Gheorghe Popescu, titlul suprem. Şi nu are înaintea sa decât pe Small Montana, ale cărui succese au impresionat până şi pe cei mai pretenţioşi.

In consecinţă, pentruca Aurel Toma să poată deveni campion mondial, este necesar ca debutul lui în America să coincidă cu o victorie urmată de un angajament care să-i asigure o întâlnire cu Small Montana asupra căruia trebue să obţină decizia.

Şi abia se poate întâmpla ca, după două victorii consecutive, obţinute în cele mai ridicate loturi, americanii să nu recunoască supremaţia lui Aurel Toma, deşi în sinea lor vor conchide că lui i-ar reveni meritul de cel mai bun „cocoş" al lumii.

Ca şi Pedro Montanez, Aurel Toma va fi handicapat, dincolo de ocean, de naţionalitatea sa. Totuşi nu este esclus să isbândească.

Celor doi compatrioţi cari se găsesc în preajma unor evenimente atât de importante, noi le urăm ca noul an să le aducă drept cadou, titlurile pe cari le vizează.

E. D.

Asociaţia Sportivă Jandarmeria se va ocupa de activitatea străjerească

O frumoasă iniţiativa a d-lui general B. Pârâianu

E greu de întâlnit spirite mai pline de idealism, şi totuşi de un realism puternic, inovator, ca al conducătorilor A. S. Jandarmeriei.

Privit pentru unii ca un amuzament, pentru d. general Barbu Pârâianu şi colaboratorii d-sale, sportul a devenit un imperativ al vremei, un permanent motiv de preocupare, pentru a-i găsi cele mai utile aplicaţii de pregătire militară şi naţională.

De aceia, chiar când activitatea pe teren e quasi-încetată, conducătorii jandarmeriei nu au o clipă de răgaz, îndreptându-şi atenţia mereu spre inovaţiuni, spre demersur, spre noi orizonturi.

Ultima hotărâre, aceia de a afilia toate asociaţiile jandarmereşti la federaţiile de specialitate, face ca această vrednică grupare militară să devină unul din cei mai importanţi factori de acţiune ai UFSR.

Sporturile practicate astăzi în jandarmerie sunt: atletismul, bobsleig, box, canotaj, ciclism, football, gimnastică, handball, hockey, jiujitz, nataţie, scrimă, sky, tennis tir şi voleyball.

Parte din aceste sporturi cum sunt: atletica uşoară, ciclismul, jiujitzu şi tirul fac parte chiar din instrucţia jandarmului datorită faptului că d. general Pârâianu a apreciat utilitatea lor pentru jandarmi dela teritoriu.

Aceasta a fost doar începutul.

Căci imediat după anul nou, 30 de reangajaţi vor urma — după cum s'a mai scris în presă — o şcoală de instructori de sky căreia după informaţiile noastre îi va urma una de instructori de box şi una de instructori de înot.

Practica tuturor acestor sporturi în jandarmerie, are la bază ideia călăuzitoare a d-lui general Pârâianu: propagarea sportului în masse, ideie tradusă în fapte prin atâtea serbări care au lăsat o neştearsă amintire.

Acţiunea jandarmeriei la sate va putea răscoli calităţile fără egal ale tineretului acestei ţări şi în felul acesta se va forma o serie nouă de atleţi cari ne vor permite ca într'un viitor apropiat să ne putem prezenta în comretiţiunile inteuaţionale cu mai mult succes ridicând sportul românesc la nivelul celorlalte ţări, pentru a nu mai suferi înfrângeri ca cele de la Olimpiada dela Berlin.

Dar d. general Pârâianu în toate manifestările arată alături de dragostea de sport şi o permanentă grijă pentru educaţia naţională.

Dovadă, că după începerea unei serioase propagande de reînviorare a jocurilor şi cântecelor româneşti, d-sa a luat hotărârea în urma unei înţelegeri cu d. maior Sidorovici, secretarul OETR-ului pentru întinderea în toată ţara — prin organele jandarmeriei — a activităţii străjereşti, această admirabilă operă de educaţie naţională şi de reînviere a datinilor strămoşeşti.

Trebue să recunoaştem că prin posibilităţile pe care jandarmeria le are la sate, alegerea OETR-ului, este mai mult decât fericită.

Dar în felul acesta îşi vede împlinită o dorinţă care îl urmăreşte de multă vreme, şi d. general Pârâianu. Transformarea jandarmului din fiinţa aceia austeră de executor al legilor şi păzitor al ordinei într'un exemplu viu de educaţie sufletească naţională şi cetăţenească menit a transforma tinerile vlăstare româneşti în cele mai credincioase, brave şi virtuoase elemente ce vor alcătui poporul de mâine.

Numai jandarmii, alături de învăţătorii satelor pot înţelege acest apostolat al vremurilor de astăzi conducând pe tinerii de azi spre cele mai sănătoase căi în viitor.

Deaceia măsura luată de d. general Pârâianu ca ofiţerii şi reangajaţii jandarmeriei să treacă pe la centrele de iniţiere străjerească unde toţi se vor pătrunde de aceiaşi credinţă şi devotament faţă de Ţară şi Tron, merită toate lauele şi noi o aplaudăm cu toată convingerea.

REP.